

POSTANOWIENIE

27 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 27 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. spółki akcyjnej w S.
przeciwko S. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej K. spółki akcyjnej w S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 26 września 2024 r., I AGa 155/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od K. spółki akcyjnej w S. na rzecz S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. 12 500 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

(a.z.)

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wywiedzionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 26 września 2024 r. powód K. spółka akcyjna w S. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W lakonicznym - wspólnym dla wszystkich przywołanych przesłanek przedsądu – uzasadnieniu wniosku skarżący nie wskazał okoliczności, które

odnosiłyby się bezpośrednio do twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Powód podniósł, że istnieje potrzeba wykładni następujących przepisów: 1) art. 65 w zw. z art. 56 k.c.; 2) art. 471 k.c.; 3) art. 353¹ k.c. w zw. z art. 3 ust. 3, art. 12 ust. 1 i art. 16 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie w kontekście odpowiedzi na następujące zagadnienia prawne:

1) Czy w umowie sponsoringu z udziałem sponsora tytularnego w sporcie zawodowym występuje ekwiwalentność świadczeń? 2) Czy dopuszczalne jest powierzenie jednostronnego kształtowania wysokości świadczonej kwoty w kontekście ustalenia istotnych postanowień stron umowy sponsoringowej z udziałem sponsora tytularnego w sporcie zawodowym z uwzględnieniem przepisu z art. 353 § 1 k.c.?

3) Czy odpowiedzialność odszkodowawcza na podstawie art. 471 k.c. z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania umownego może obejmować przypadki naruszenia umowy sponsoringowej posiadającej zapisy ogólne mogące być uznane jako postanowienia ramowe, które same w sobie nie indywidualizują przedmiotu świadczenia, tylko określają ogólne ramy współpracy stron, a dla konkretyzacji praw i obowiązków wynikających ze stosunku prawnego łączącego strony, wymagane jest dodatkowo zawarcie umów (porozumień) szczegółowych?

W przypadku pozytywnej odpowiedzi na to pytanie, jakie warunki muszą zostać spełnione, aby naruszenie umowy ramowej stanowiło niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, aktualizujące odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 471 k.c.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba

wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie dotychczas nierozstrzygnięte w orzecznictwie, a zatem takie, które cechuje się przymiotem nowości i którego wyjaśnienie może sprzyjać rozwojowi prawa (zob. np. postanowienia SN: z 21 stycznia 2022 r., I CSK 1285/22; z 24 kwietnia 2023 r., I CSK 4950/22; z 20 grudnia 2023 r., I CSK 4003/23). Powołanie się na przyczynę kasacyjną wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Zagadnienie prawne powinno przy tym zostać oparte na konkretnych, powołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepisach prawa, które jednocześnie pozostają w związku z podstawami wniesionego środka prawnego. Zagadnienie takie musi zostać ujęte w sposób abstrakcyjny - tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest także powołanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen przedstawionego problemu i zaprezentowanie możliwych kierunków interpretacyjnych (zob. np. postanowienia SN: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13; z 16 grudnia 2021 r., V CSK 289/21; z 23 grudnia 2022 r., I CSK 3245/22; z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1253/23; z 4 września 2023 r., I CSK 1862/23; z 31 stycznia 2024 r., I CSK 2718/23).

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienia SN: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 31 października 2023 r., I CSK 2890/23; z 30 listopada 2023 r., I CSK 5560/22, i z 21 grudnia 2023 r., I CSK 3439/23). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także

przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (zob. np. postanowienia SN: z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09; z 9 listopada 2023 r., I CSK 6588/22).

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 20 września 2023 r., I CSK 5136/22, potrzeba, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. oznacza, że określony przepis, istotny z punktu widzenia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, może być rozumiany na różne sposoby, a orzecznictwo i nauka prawa albo nie wypracowały w tym przedmiocie żadnego poglądu, albo prezentują rozbieżne stanowiska. W konsekwencji przyjąć należy, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, podobnie jak nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy co do podnoszonych kwestii wyraził już swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę przyjętego stanowiska (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14; z 30 listopada 2023 r., I CSK 6472/22).

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, podzielanym przez doktrynę, oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka będzie miała miejsce tylko wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły zarzucane uchybienia, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka prawnego. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec od razu - bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzenia wnikliwych badań lub dociekań. Innymi słowy, podnoszone uchybienia muszą mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka - już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. m.in. postanowienia SN: z 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06; z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09; z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18; z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, z 28 stycznia 2022 r., I CSK 584/22; z 7 czerwca 2023 r., I CSK 742/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1673/23).

Podkreślenia wymaga, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. obejmuje jedynie uchybienia przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, które polegają w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolită i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Należy też wskazać, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa stanowiskiem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z wystąpieniem przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. np. postanowienie SN z 1 grudnia 2023 r., I CSK 5300/22 i przywołane tam orzecznictwo).

Nie budzi również wątpliwości, że okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący winien wykazać we wniosku bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu na etapie tak zwanego „przedsądu” (zob. m.in. postanowienia SN: z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22; z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, i z 10 sierpnia 2023 r., I CSK 5584/22).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz aby jego skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona.

Mając na względzie ujęcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnieść należy, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, że jeżeli jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 w zw. art. 398⁹ § 1 k.p.c.) wskazuje się istotne zagadnienie prawne, a więc zagadnienie poważne, wymagające pogłębionej analizy prawnej i wcześniej nierozstrzygane, to skarga

taka nie może być jednocześnie oczywiście uzasadniona, a więc uzasadniona *prima facie*, bez podejmowania jakichkolwiek szczegółowych analiz i dociekań. To samo dotyczy zbiegu przesłanek w postaci oczywistej zasadności skargi oraz potrzeby wykładni przepisów prawa (zob. orzeczenia SN: z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, i z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19). W konsekwencji konstrukcja wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być uznana za prawidłową.

Ponadto, jak wyjaśnił Sąd Najwyższy przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. mają odmienny charakter i nie mogą być traktowane zamiennie (zob. postanowienia SN: z 28 marca 2023 r., I CSK 4659/22, i z 13 lipca 2023 r., I CSK 4954/22). Każda z tych przesłanek wymaga bowiem innej metody uzasadnienia (zob. postanowienia SN: z 29 kwietnia 2016 r., I CSK 641/15; z 15 grudnia 2016 r., I CSK 315/16; z 21 maja 2020 r., I CSK 784/19, i z 6 lipca 2022 r., I CSK 3203/22).

Zamieszczone uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powyższych wymagań nie spełnia.

Powód nie przedstawił stosownej argumentacji jurystycznej potwierdzającej, że sformułowane zagadnienia prawne mają charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że istnieją co najmniej dwie równorzędne możliwości ich rozstrzygnięcia. Innymi słowy, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powód nie przytoczył – co jest niezbędne - poglądów orzecznictwa i doktryny, które wskazywałyby na istnienie rozbieżnych interpretacji przywołanych regulacji i racje jurystyczne stojące za nimi (zob. postanowienie SN z 18 grudnia 2025 r., I CSK 3743/24).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał jedynie art. 471 k.c. ale nie wyjaśnił, dlaczego regulacja ta wymaga wykładni. Nie wykazał bowiem, że przywołany przepis jest istotny z punktu widzenia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, podstaw kasacyjnych oraz rozstrzygnięcia skargi, a ponadto, że może być odmiennie rozumiany. Innymi słowy nie wykazał, że istnieje realna potrzeba wypowiedzi Sądu Najwyższego co do wskazanej regulacji.

Jak zostało to już wyżej podniesione powód powołał się na oczywistą zasadność swojej skargi – art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ale skoro twierdzenie to nie znalazło stosownego odzwierciedlenia w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jest podstaw do bliższych rozważań w tym zakresie (zob. *mutatis mutandis* postanowienie SN z 19 lutego 2026 r., I CSK 1123/25).

Jedynie ubocznie zauważyć należy, że problematyka odpowiedzialności odszkodowawczej kontrahenta oparta na niewykonaniu umowy ramowej była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. W orzecznictwie wyjaśniono, że nie ma ogólnych przepisów cywilnoprawnych, które w sposób wiążący określałyby cechy konstytutywne umowy ramowej i dookreślałyby jej reżim prawny. Nie został też wykształcony jednolity typ empiryczny umowy ramowej, który mocą zwyczaju (art. 56 k.c.) uzupełniałby ten brak. W konsekwencji do wniosków mających wynikać z samego zakwalifikowania konkretnej umowy obligacyjnej jako ramowej należy podchodzić z ostrożnością, a decydujące znaczenie ma treść umowy oceniana w świetle przepisów prawa zobowiązań (zob. postanowienie SN z 28 kwietnia 2023 r., I CSK 3960/22).

Sąd Najwyższy wyraził już także stanowisko, że w sytuacji, gdy sponsorowanie określonej działalności przynosi również korzyści finansowe sponsorowanemu, zaś koszty tej działalności finansowane przez sponsora są wysokie, to zastrzeżenie w umowie obowiązku sponsorowanego przekazywania określonej części dochodów uzyskiwanych w związku z tą działalnością nie jest co do zasady sprzeczne z przesłankami określonymi w art. 353¹ k.c. Niemniej z istoty umowy sponsoringu wynika nieekwiwalentność wzajemnych majątkowych świadczeń stron, aczkolwiek nie można wykluczyć, iż w dłuższym okresie jej obowiązywania może dojść do sytuacji, że świadczenia te mogą się zrównać, a nawet wzajemne - tego rodzaju - świadczenie sponsorowanego przewyższy świadczenie finansowe sponsora (zob. wyrok SN z 9 lipca 2021 r., I CSKP 208/21).

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 9 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Maciej Kowalski

(a.z.)

[r.g.]